

Forfatter: Juel-Hansen, Erna

Titel: Udrag fra EN UNG DAMES HISTORIE

Citation: Juel-Hansen, Erna: "En ung Dames Historie", i Juel-Hansen, Erna: *En ung Dames Historie*, udg. af Lars Petersen , 1888, s. 4. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-juelh01val-shoot-idm139742594669104/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En ung Dames Historie

ligste Stadier af sit eget Toilette og mindede om, hun havde givet Pastoren sit Ord på, som Moder og Kvinde, at Bruden ikke skulde lade vente et eneste Minut på sig i Kirken.

Selv Margrethe fik Lov at være med. Til daglig Brug var Søsteren temmelig sær og tålte hende ikke i sin Nærhed under Påklædningen. Men i Dag var hun „ved Gud så god at komme til rette med“, erklærede Stuepigen, „og sagde ingen et ondt Ord.“ Hun sad foran Spejlet og fik Håret sat, og Margrethe havde Hårnålene i den ene Hånd og Knappenålene i den anden og delte ud til hver især, når det behøvedes.

Det var det første Bryllup, hun skulde med til, og hun havde lovet sig selv, der ikke var den Ting, hun ikke skulde skaffe sig at se, nu, hun havde det på så nært Hold. Intet i Verden interesserede hende som Bryllupper. Hidtil havde hun kun læst om dem i en eller anden Roman, hun havde kunnet stjæle sig til at sluge, men deraf var hun ikke bleven klogere. Nu skulde hun rigtig kigge dem i Kortene, det var da vist, og noget af alt dette hemmelighedsfulde, der susede hende om Ørene og var så underlig benauende at tænke på, blot man sagde „Bryllup“ sådan ganske sagte for sig selv, måtte hun kunne opdage, hvad var.

Især i den sidste Tid, mens de lavede til Brylluppet, var der dukket sådan en Mængde

Spørgsmål op i hendes Hoved under al denne Tale om Bradedit og Bryllupsdat, så hun havde næsten ikke kunnet tænke på andet.

Spørge turde hun ikke, for hun havde en egen pinlig Fornemmelse af, at det, hun vilde vide, talte man ikke om og burde slet ikke tænke på. Mama var i visse Retninger meget stræng og behandlede hende desuden altid som et Barn, skjønt hun var konfirmeret for et helt halvt Aar siden. Hun blev endnu vist ud af Dagligstuen, så snart Samtalen blot nok så fjærnt strejfede nogle af de Themaer, voxne Mennesker hvisker om, og Margrethe syntes var aller morsomst at høre på. Det var til at ærgre sig ihjel over.

Men nu i Dag havde Mama andet at gjøre end at passe på hende, og så skulde hun ordentlig tage Revanche. Noget måtte der da blive sagt eller gjort i Dagens Løb, man kunde få Forstand af.

For Resten havde Begyndelsen på Bryllupsdagen skuffet hende en Del, for hun havde altid troet, og det havde hun da også læst, at et Bryllup var den gladeste Fest på Jorden. Udtryk som „den lykkelig rødmende Brud“, eller „Brudgommen, drukken af Salighed“ huskede hun bestemt. Men dér sad nu Olivia og fik just Krans og Slør heftet på, rystende som et Espeløv og så' ud som Døden fra Lübeck. Og da Mama i Morges sagde